

Зачепилівська районна державна адміністрація

Відділ освіти

Будинок дитячої та юнацької творчості

Всеукраїнський конкурс есе «Я – європеєць»

Дружби і злагоди коло міцне

Робота **Кудряшова Костянтина Юрійовича**,
учня 11 класу Миколаївської ЗОШ I-III ступенів
Зачепилівського району Харківської області,
члена гуртка «Літературне краєзнавство»
Керівник: **Чуб Тамара Миколаївна**,
вчитель Миколаївської ЗОШ I-III ступенів
Зачепилівського району Харківської області,
керівник гуртка «Літературне краєзнавство»

Сьогодні у нас свято: приїхала додому бабуся Ліда, яка їздила в Каунас у гості до своєї сестри. Бабусі Віри ми ніколи не бачили, хоч часто одержували від неї посилки: ще в юності вона вийшла заміж за військового, поїздила з ним по містах Радянського Союзу, а потім так і залишилася в Прибалтиці. Протягом тривалого часу писала листи, телефонувала, кілька разів приїжджала, та тільки нині наша бабуся Ліда змогла побувати у неї. І ось тепер ми разом з татом, мамою та дідусем розглядаємо привезені нам подарунки, фото, ласуємо гостинцями і слухаємо розповідь бабусі про подорож. Нам усе цікаво: і якою була дорога, і що незвичайного є там, і як поживають діти та онуки Віри Григорівни, чи така ж і там, як у нас, гарна природа, чи такі ж працюючі й талановиті люди. А бабуся Ліда ділиться враженнями від побаченого:

- Що найбільше припало до душі – так це європейський стиль життя. В населених пунктах дуже чисто, магазини приваблюють цінами й асортиментом товарів. А які виховані, ввічливі, гостинні литовці, як оберігають природу і все народне добро, якого значення надають розвитку освіти, культури! Нам би у них повчитися!
- А ти знаєш, Лідо,- ніби аж образився за Україну дідусь Коля, - що ті ж литовці колись перейняли від нас не тільки християнство, - наша мова була в них офіційною, а культура, закони та звичаї – панівними?!
- Коли? – не повірила бабуся.
- Ще в XIV ст., коли наші землі входили до складу Великого князівства Литовського. Тож іще з глибини віків ми тісно пов'язані з цією землею і її народом.
- Так-так, - підтримав дідуся тато, - і ці відносини основані на взаєморозумінні й добрі, на загально визнаних людських цінностях. Україна й Литва розвивають взаємовигідне економічне, культурне, наукове співробітництво.
- А я і досі пам'ятаю, - мрійливо посміхнулася мама, - як ми їздили в Прибалтику на екскурсію... А коли навчалася в інституті, подружилися з дівчатами з Вільнюса – майбутніми медиками та інженерами. А яка у них якісна косметика, який гарний одяг!
- Ох, жінки, жінки! – похитав головою дідусь. – Одяг, парфуми... Ми з Литвою і зараз – партнери у сфері туризму, бізнесу, транспорту, енергетики. А те, що Голодомор в Україні Литва визнала актом геноциду народу, що у 2009 р. у Вільнюсі відкрито пам'ятник нашому Кобзарю – хіба це не свідчення нашої дружби і єдності?!

Тато докинув і своє слівце:

- Мій друг Василь з Запоріжжя говорив, що між їхньою областю і Каунаським повітом підписано угоду про співробітництво. І таких

прикладів багато. Допомогаємо один одному, підказуємо. А скільки зусиль Литва доклала для врегулювання політичної кризи в час виборів 2004 р. в Україні!

- Ні-ні, от про політику не будемо! - заперечила бабуся. – І взагалі, час відпочивати. Я стомилася з дороги.

... Того вечора я довго не міг заснути: чи то схвилювали подарунки, чи сама розмова про дві дружні країни підштовхнула до роздумів. Історичні події є твердженням сили нашого народу. Він може все, навіть неможливе. Тож чи треба сумніватися в тому, що Україна переборе нелегкий час становлення і займе гідне місце в Європі?! Так, у багатьох співвітчизників спустошені і кишені, і душі. Але ж ми – не безлика отара і самостійно можемо обрати собі шлях. У нас є єдиний дороговказ – наше сумління і голос предків. А їхнє життя було гідне наслідування. Нинішні ж можновладці хочуть, щоб все – традиції, обряди, національна культура, мова – залишилось у минулому, щоб ми забули найдорожче для нашого серця. Вони хочуть, щоб ми стали прибудами без домівки і родової пам'яті, безликою масою. Століттями нашу націю хотіли розтоптати, поглумитися над найсвятішими почуттями, знищити історичну пам'ять, без якої ми – ніхто. Фізичне каліцтво страшне, а моральне – ще жахливіше. І допустити це ми не маємо права перед пам'яттю наших дідів і прадідів, які боронили Україну, здобуваючи для неї волю. Якою буде наша держава і життя народу, залежить від нас. Я вірю, що одвічні, неперехідні цінності – доброта та чесність, порядність, взаємодопомога – завжди будуть найважливішими в людському житті. Завдяки нашим спільним зусиллям все шкідливе, непотрібне, штучне зникне, а залишиться Добро. І хоч я лише стою на порозі самостійного життя, і всі труднощі попереду, я впевнений: від кожного слова, справи, кожного дня мого і моїх ровесників залежатиме доля моєї України. Головне - жити за принципом: «Якщо не я, то хто ж?». А це значить - не стояти осторонь, учитись і працювати з повною віддачею, жити не лише для себе, а й для інших. Вірю, що я, як сотні юнаків та дівчат, знайду своє щастя в здійсненні своєї мрії, в реалізації моїх здібностей і вмінь. А ще вірю в те, що наша держава вийде на світовий рівень в усіх галузях господарства, науки, культури. Вірю в щасливе майбутнє своєї Батьківщини, свого села, своєї родини, свого народу.

... У моє вікно з темного нічного оксамиту зазирає нова зірка. І я, милуючись її яскравим сяйвом, думаю: « Прийде час, і серед інших держав поряд з Литовською Республікою, де проживає моя бабуся Віра, такою ж яскравою зіркою сяятиме моя Україна. Вірю в це!»